

Εικόνες από το μέτωπο της Πίνδου

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Η επίσημη έναρξη του πολέμου για την Ελλάδα

έγινε τη Δευτέρα 28 Οκτωβρίου του 1940. Ήδη υπήρχαν ανοιχτά πολλά μέτωπα στην Ευρώπη, όπου ο πόλεμος διαρκούσε ήδη περισσότερο από έναν χρόνο. Οι δυνάμεις του Άξονα (Γερμανία-Ιταλία) φαινόταν ανίκητες. Με την άρνηση των Ελλήνων να επιστρέψουν στα ιταλικά στρατεύματα να περάσουν από το ελληνικό έδαφος, αρχίζουν οι επιθέσεις των Ιταλών από τα βόρεια σύνορά μας στη περιοχή της Αλβανίας. Εκεί υπάρχουν ήδη ελληνικά στρατεύματα που τους αποκρούουν με επιτυχία. Συγχρόνως Έλληνες στρατιώτες καταφθάνουν από όλα τα μέρη, για να βοηθήσουν την πρώτη γραμμή, που πολεμούσε στα βουνά της Πίνδου. Αλλά οι δυσκολίες ήταν απίστευτα μεγάλες. Να μερικές από αυτές, όπως ήταν γραμμένες στο βιβλίο «Η Γλώσσα μου» της Στ΄ τάξης του 1985. Είχαν τον γενικό τίτλο «Μια αναβάθρα από δυσκολίες». Τα μικρά κείμενα είναι αποσπάσματα από έργα συγγραφέων που έζησαν από κοντά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο και περιγράφουν τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν. Ας διαβάσουμε τι γράφουν:

Για τα βουνά:

Παντού γύρω βουνά, κορφές, η μια πιο ψηλή από την άλλη, κι από κάτω παντού βουβές - σαν έτοιμες να σε καταπιούν.

Για το κρύο:

Το κρύο ήταν φοβερό, αφάνταστο. Από το κρύο αυτές τις ώρες σου πονούσε κυριολεκτικά η ψυχή και σου έρχοταν σαν μωρό να μπήξεις τα κλάματα, έτσι, και τι θα βγάλεις μ' αυτό...

Για τη λάσπη:

Δεν είχα δει, ούτε νομίζω πως θα δω ξανά τέτοια λάσπη στη ζωή μου. Πάταγες στην αρχή ανύποπτος απάνω της και βυθιζόσουν, βυθιζόσουν, βούλιαζες ως τους αστραγάλους, ως τη μέση του ποδιού σου, ως το γόνατο... Ο πιο κοντινός σου τότε σε βοηθούσε. Κι η ίδια κατάσταση άρχιζε πάλι και πάλι σε κάθε δέκα βήματα.

Για τις ατέλειωτες πορείες:

Περπατούσα σαν αυτόματο· φαίνεται πως είχα πια ξεπεράσει εκείνο το ακρότατο όριο από ενσυνείδητη κούραση, που ακολουθείται από μια παράξενη, απρόσμενη αναισθησία, όπου, έτσι, κάπως χωρίζεις από το κορμί σου, που το βλέπεις απλώς να περπατάει, να περπατάει σαν μηχανή. Το μόνο βαθύτερο ένστικτο που σε κυριεύει είναι να μη μείνεις πίσω, να μη μείνεις πάση θυσία μακριά απ' τους

α.

Για την πείνα:

Το χωριό είχε γεμίσει ψοφίμια, όπου κι αν πήγαινες, έβλεπες κι ένα μουλάρι πεσμένο, που τα 'χε τινάξει απ' την πείνα ή ήταν ετοιμοθάνατο... Τη νύχτα, όσα στέκονταν ακόμα στα πόδια τους, μαζεύονταν σαν να 'θελαν να προστατευθούν, όλα μαζί, στη μέση στο πλάτωμα και χλιμίντριζαν, ζητώντας βοήθεια. Αυτή η κραυγή, μέσα στην απέραντη ασπρίλα, κάτω απ' τον κόκκινο χάλκινο ουρανό, ήταν φοβερή: νόμιζες πως φώναζε ο ίδιος ο Λιμός...

Για τη γάγγραινα:

Κάπου, σε κάποια στροφή... άκουσα φωνές, αντιλήφθηκα ζωηρή κίνηση. Κουβαλούσαν βιαστικά κρυοπαγημένους φαντάρους από άλλο σημείο, που είχε βομβαρδιστεί. Ξαπλωμένοι πάνω στο χιόνι, με πόδια πρησμένα, κατάμαυρα, για τα οποία δεν μπορούσαν να διατηρούν καμιά ελπίδα, παρουσίαζαν ένα θέαμα απερίγραπτης τραγικότητας. Μόλις μ' αντίκρισαν, τα μάτια τους έλαμψαν. Δεν ήταν για να μου ζητήσουν μια οποιαδήποτε βοήθεια. Λίγο ψωμί, μια μπουκιά ψωμί ρώσει, να τους ξανακάμει ανθρώπους. Είχαν πέντε μέρες στο στόμα.

Παρ' όλες αυτές τις δυσκολίες μέσα στον βαρύ

χειμώνα του 1940-41, οι άνδρες του Ελληνικού Στρατού όχι μόνο δεν υποχώρησαν, αλλά προχώρησαν μέσα στα εδάφη της Αλβανίας, κυνηγώντας τους Ιταλούς και απελευθερώνοντας τις ελληνικές πόλεις της Βόρειας Ηπείρου.

Οι Έλληνες δεν νικήθηκαν ποτέ στην περιοχή αυτή. Ήταν το έθνος που αντιστάθηκε περισσότερο από κάθε άλλο και συνθηκολόγησε μετά από 6 μήνες σκληρών μαχών, όταν οι Γερμανοί εισέβαλαν από τα βουλγαρικά σύνορα.

Μπορείς να δεις μια ταινία σχετική με το ιστορικό της ελληνικής εποποιίας στα βουνά της Πίνδου.